Nekrológ

Kolesár András László

(1974-2026)

Kolesár András 1974. április 22-én született Budapesten. Gyermekkorát Pasaréten, a II. kerületben töltötte, szülei első gyermekeként és nagyszülei első unokájaként. Általános iskolai tanulmányait a Fillér utcai iskolában végezte, majd édesapja nyomdokain haladva a Budapesti Piarista Gimnáziumban folytatta, ahol már fiatalon megmutatkozott az informatika iránti kíváncsisága és tehetsége.

Érettségi után a Semmelweis Orvostudományi Egyetemre nyert felvételt, de érdeklődése fokozatosan a számítástechnika és a térinformatika irányába vezette. Tanulmányait végül a Budapesti Műszaki Egyetem földmérő és térinformatikus szakán folytatta, ahol 1996 és 2002 között tanult.

A zugligeti templom közösségében talált otthonra, ahol a taizéi imaalkalmak és az ott megélt közösségi élmények meghatározó hatással voltak rá. Andris és Nóra külön-külön indulva, de közös autóbuszon jutottak el Taize-be imádkozni, dolgozni egy hétre. Itt indult el az az út is, amely végül feleségéhez vezette. Egyetemi évei alatt, 1998-ban kötött házasságot Nórával. Közös életükben mindvégig meghatározó lelki támaszuk volt Kozma Imre atya. 2001-2009 között Pálferi atya beszédeinek, tanításainak szorgalmas felvevője, másolója, terjesztője és a palferi.hu honlap létrehozója.

Mindennapjait a család, a munka és a közösség iránti elkötelezettség egysége határozta meg.

Szakmai pályáját fejlesztőként kezdte, majd a térinformatika és a közösségi alapú digitális rendszerek területén vált meghatározó alkotóvá.

Dolgozott többek között a Budapesti Fesztiválközpontnál és a távközlési szektorban, később a kulturális örökségvédelem és az állami térinformatikai fejlesztések területén is. A Kulturális és Örökségvédelmi Hivatalban, majd a Földmérési és Távérzékelési Intézetben szerzett tapasztalatait a Lechner Tudásközpont vezető térinformatikai fejlesztőjeként teljesítette ki, ahol tudását és tapasztalatát nem kímélve, mindig a legmagasabb szakmai színvonal elérésére törekedve dolgozott.

Szenvedélyes híve volt a nyílt forráskódú fejlesztésnek és a közösségi térképezésnek, az OpenStreetMap hazai közösségének is meghatározó alakja volt.

A magyar geocaching egyik legfontosabb alapítója és építője volt. 2001-től közel egy évtizeden át rendkívüli szorgalommal, alázattal és kimagasló szakértelemmel dolgozott azon, hogy egy közösség megszülessen és megerősödjön. A geocaching.hu és a turistautak.hu rendszereinek alapjait gyakorlatilag egyedül hozta létre. Az általa megalkotott szoftverek és struktúrák mind a mai napig szolgálják a felhasználókat csendben, megbízhatóan, ahogyan ő maga is dolgozott.

A műemlékem.hu létrejötte szintén elképzelhetetlen lett volna nélküle. Nemcsak programozóként, hanem rendszerező gondolkodóként is kulcsszerepet játszott abban, hogy egy ötlet működő, élő platformmá váljon. Az általa létrehozott adatbázis nem csupán információt gyűjtött, hanem új szemléletet is adott. A műemlékek nem statikus elemek, hanem felfedezhető, dokumentálható és közösség által megőrizhető értékek.

Munkássága jelentős hatással volt a hazai kulturális örökségvédelem digitális fejlődésére. Közreműködésével a sokszor hiányos vagy nehezen hozzáférhető műemléki nyilvántartások korszerű, térképi alapú rendszerbe kerültek, amelyek lehetővé tették a szélesebb közönség bevonását is.

Akik személyesen ismerték, nemcsak szakmai kiválóságára emlékeznek. Egyik társa szavaival élve: ritka volt az a könnyedség, amellyel olyan problémákat oldott meg, amelyekhez mások hozzá sem tudtak kezdeni. Magabiztossága nem hivalkodó volt, hanem természetes, mintha a legnehezebb feladatok is egyszerűek lennének számára.

Ugyanakkor emberileg is példát adott, családapaként, barátként, beszélgetőtársként. András olyan ember volt, aki alkotott, rendszereket épített, gyakran a háttérben maradva. Hatása azonban mély és tartós, ott van minden lekért térképadatban, minden megtalált geoládában, minden feltöltött műemlékfotóban, és minden olyan kezdeményezésben, amely a közös értékeink megőrzését szolgálja.

Mindaz, amit létrehozott, tovább él és vele együtt ő maga is, azokban a rendszerekben, közösségekben és emlékekben, amelyeket ránk hagyott!

Nyugodjék békében!

A Család

Nekrológ

Már Miklós

(1949-2026)

Mély megrendüléssel búcsúztunk Már Miklóstól, aki 2026. január 3-án életének 77. évében távozott közülünk. Személyében nem csupán a hazai földmérő szakma egy sokoldalú, nagy tapasztalatú kollégánkat veszítettük el, hanem egy rendkívüli embert, mindenki által kedvelt egykori tankörtársat és igaz barátot. Az alábbi sorokkal előtte tisztelgünk – felidézve gazdag életútját, a Budapesti Műszaki Egyetemen gyökerező, életre szóló emberi kapcsolatokat és a családjával ápolt bensőséges viszonyt.

Miklós 1949. június 18-án született Szegeden, ahonnan pedagógus szüleivel, Ida nénivel és Feri bácsival, Budapestre, Kelenvölgybe költöztek. Itt járta ki az általános iskolát 1955 és 1963 között a Kelenvölgyi Általános Iskolában. Ez követően a József Attila Gimnáziumban tanult, és szerezte meg az érettségi oklevelet 1967-ben.

Életének egyik legmeghatározóbb fejezete 1969-ben kezdődött, amikor felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Építőmérnöki Karának földmérnöki szakára. Az egyetemi évek alatt a közös szakmai kihívások, a terepgyakorlatok és a vizsgákra való felkészülés egy életre szóló közösséget kovácsoltak. Kapcsolatunk jóval túlmutatott a klasszikus tankörtársi viszonyon: igazi, mély barátsággá érett. Ebben az időszakban nemcsak Miklóssal, hanem szüleivel is szoros, bensőséges kapcsolat alakult ki; e sorok írója gyakran vendégeskedett Kelenvölgyben és Balatonfűzfői nyaralójukban.

Tanulmányait sikeresen zárva, 1974-ben szerezte meg okleveles építőmérnöki és földmérő mérnöki diplomáját. Személyes élmény, hogy a hasonló témájú diplomatervünket is Kelenvölgyben, egymást segítve készítettük.

Diplomázása után Miklós gyorsan bizonyította szakmai rátermettségét. Pályája első felében a korszak jelentős tervező intézeteinél dolgozott, egészen a rendszerváltásig:

- Agrober (Mezőgazdasági Tervező és Beruházási Vállalat) — mérnökeként nagyszabású mező- és vízgazdálkodási beruházások földmérési feladatait végezte és irányította.
- ÉLTI (Élelmezésipari Tervező Intézet) kötelékében a precíziós mérnökgeodézia és felmérések terén végzett felelősségteljes munkát. Rendkívüli munkabírásának és szakmai intelligenciájának köszönhetően tevékenységét külföldön is magas szinten elismerték; embert próbáló, komoly szakmai kihívást jelentő nemzetközi projektekben vett részt, többek között Iránban és Líbiában, nem utolsósorban kamatoztatva felsőfokú angol nyelvtudását.

Magánélete és hivatása csodálatos módon fonódott össze a nemzetközi kultúrával. Suzuki Keikóval évekig tartó levelezés után 1975-ben házasodtak össze. Keiko a neves japán világvállalat, a Marubeni budapesti képviseleténél dolgozott. A család – két fiúgyermekkel, Andrással és Miklóssal bővülve – rendszeresen látogatott Japánba, ahol Miklós egy éven át egy teljesen más szakmai területen is sikeresen helytállt, bizonyítva adaptációs készségét.

A rendszerváltást követően, a hazai gazdasági struktúra átalakulásakor, Miklós megalapította saját betéti társaságát. Magánmérnökként a földmérő szakma legkülönbözőbb területein tevékenykedett. Legyen szó kataszteri mérésekről, mérnökgeodéziai tervezésről, társasház-alapítási felmérésekről vagy beruházások támogatásáról, precizitása és korrektsége által keresett mérnök volt a szakmában.

Már Miklós távozásával a geodéta társadalom egy sokoldalú, elhivatott mérnököt veszített el. Számunkra azonban a hiánya sokkal személyesebb: egykori tankörtárs, hűséges barát emlékét őrizzük szívünkben.

Nyugodjék békében!

Kispál Dezső

(a Család, a volt tankörtársak és barátok nevében)